

Handgemaakte spaarvarkens uit de Abrona Cadeauwinkel

Vrijdag 26 november 2010

Bron: <http://www.tekstjuweel.blogspot.com/>

Eigenlijk waren we op weg naar de Gamma in Zeist. Maar onderweg kwamen we langs Abrona, kunst, lunch & cadeau. Abrona is een instelling voor zorg en begeleiding van mensen met een verstandelijke beperking. Ook voor passend werk voor deze doelgroep. Bij Abrona, kunst, lunch & cadeau bijvoorbeeld. "Laten we hier een broodje halen", oppert man. Goed idee.

Bij Abrona, kunst, lunch & cadeau een broodje eten is altijd een feest. Niet alleen omdat ze er bijzonder lekkere broodjes, salades en soepen serveren, maar vooral ook omdat de medewerkers die je bedienen zo ontwapenend en eerlijk zijn.

Vandaag zijn ze met zijn twee-en. De een is in de leer bij de ander. Er valt nog veel te leren, merken wij. Helemaal als het je eerste werkdag is. De kersverse medewerker in de bediening krijgt

eerst instructies voor hij op ons af mag stappen: "Dan zeg je eerst goedemiddag en dan vraag je of je de kaart moet geven. En of ze alvast iets willen drinken." Makkie. Of toch niet?

"Goedemiddag", zegt de nieuweling een beetje verlegen. "Ja, mijn collega is vandaag voor het eerst", valt de routinier hem meteen in de rede. "Ik ben hem aan het inwerken." Nieuweling is nu de draad een beetje kwijt. "Uh..wilt u iets drinken?", fluistert hij, een beetje rood kleurend. Zijn collega knikt goedkeurend. Wij willen een sinaasappelsap en een cappuccino. En de kaart natuurlijk. Dat blijkt geen probleem. Binnen de kortste keren staan de drankjes voor onze neus en ligt de kaart binnen handbereik.

Dan volgt de lunchbestelling. Elk lunchgerecht heeft een eigen nummer en dat moet worden aangetekend op een lijst. Oef, de nieuweling zoekt en zoekt. Zijn collega helpt. "Kijk hier, bij de broodjes. Broodje kaas, en een bagel met zalm en geroerd ei." "Lekker hoor, voegt hij er voor ons aan toe. We hebben ook broodje bal. En lekker jus. Die vind ik zelf ook heerlijk!" Hij vertelt het likkebaardend.

De tafel moet nu gedekt. De nieuweling mag het doen. Een zorgvuldig werkje. Vork links, mes rechts, servetje ook rechts. Prima, vinden wij. "Wij doen altijd vork en mes rechts op het servetje met de punt naar rechts", doceert zijn collega echter een beetje streng. "Jouw manier is ook goed hoor, alleen wij van Abrona, kunst, lunch & cadeau doen het altijd zo." Nieuweling knikt. Er komt nog heel wat kijken bij dit werk, zie je hem denken. En makkelijk is het zeker niet.

Als we ons broodje op hebben, gaan we betalen. Dat doen we weer bij een andere medewerker. Samen met een begeleider van Abrona staat zij achter de kassa. "Was het lekker?", vraagt ze belangstellend. Een topvraag. Niet meteen over geld beginnen, maar eerst informeren of het gesmaakt heeft. "Heerlijk!", antwoorden wij en we willen ook wat geven voor de foaienpot. "Stop maar in dat varken op de toonbank", en ze geeft ons een glimlach van oor tot oor.

Man doet even sanitaire stop en ik ga nog even naar Abrona kunst en cadeau, een deurtje verder. "Mooi is alles he?", glundert de dienstdoende verkoper en kijkt me trouwhartig aan: "Ik zou zelf niet weten wat ik zou moeten kiezen." Ik aarzel over een theemuts. "Hij is mooi, maar een beetje klein", zeur ik. "Ik moet nog even thuis mijn theepot opmeten." Geen spoor van irritatie of teleurstelling. "Tuurlijk, mag hoor, daaag, tot ziens!"

Dag lieve schatten van de theemutsen, bont bemozaiekte bloempotten, felgekleurde geurkaarsen, handgemaakte spaarvarkens en lekkere lunches. Jullie mogen nooit wegbezuinigd worden, ook al denkt het huidige kabinet daar waarschijnlijk anders over. Ik kom terug. Voor die salade Abrona met warme geitenkaas, honing, nootjes en tijm. En die theemuts. Ik kan me er nu al op verheugen.

Geplaatst door Joke van der Leij, tekstschrijver Tekstjuweel op vrijdag, november 26, 2010.